

Život je za Ničea ono što vrednuje, ali samo nema sebi svojstvenu vrednost. Rečju, *život je ono nevrednosno vrednujuće*.

Ono što Niče naziva moralom nije ništa drugo do *perverzan spoj bića i smisla*. Moralnost je, za Ničea, okretanje života protiv sebe, ali ne u plitkom smislu borbe protiv onoga “nagonskog”. Naime, za Ničea razlika nagona i razuma ili uma ne predstavlja samo jednu od “metafizičkih” razlika, već jeste razlika na kojoj počiva sama “metafizika”. Tako Platon, kao za savremenu filozofiju otac “metafizike”, određuje filozofiju kao težnju ka smrti, gde je filozofija kao težnja ka smrti razumljena kao proces lišavanja onoga čulnog u procesu ujednačavanja sa onim božanskim (čisto umskim). Uprkos svoj ambivalentnosti Ničeovog odnosa spram Platona kao “oca metafizike”, ono što izrasta iz Platonovog mišljenja ostaje merodavno, po Ničeu, za svu potonju povest filozofije, kao povesti platonizma – umrtvljavanje tela.

Vođeni Ničevim razumevanjem Platona, mogli bismo reći da je filozofija nužno nesupeli pokušaj umiranja, odnosno *puka želja za smrću* (tela). Odatle nužno sledi da filozofija kao čisto trebanje smrti tela, suprotno namerama dijaloga *Fedon*, zapravo pruža idirektni dokaz besmrtnosti tela, jer telo, što uostalom i sam Platon dobro zna, nikad ne umire, već filozof uvek i iznova teži smrti tela. Drugim rečima, ono jedino što (umirući) filozof dokazuje jeste da telo nikad ne umire, i da sva filozofova *beskrajna* moć počiva na *beskonačnosti* procesa umrtljavanja *večnog* tela. Zato će Niče u *Genealogiji morala* i reći da asketski ideali ne rešavaju ništa, već predstavljaju konstantno narkotičko dejstvo (na telo), konstantno umrtvljavanje (tela) bez konačnog ispunjenja vlastitog obećanja – smrti (tela).